

sistent. Professoren satte sig ned for at skrive Aftenbulletinen til Bladene.

„Stadig ingen Bedring?“ spurgte Zaun beklemmt.

„Nej — der er ikke noget Haab.“

Ud paa Natten, mens Frk. Evaldsen og Bjerreby sammen med en Sygeplejerske vaagede hos Enslev, forandredes pludselig hans Ansigt under Søvnens. Den vagthavende Læge blev straks hentet. Ogsaa Professor Bendix blev hurtigt tilkaldt. Men inden han kom tilstede, var Dødskampen begyndt. Uden at vaagne til Bevidsthed laa Enslev hen i en Morfindøs, der i Løbet af et Par Timer umærkeligt gled over i den endelige Hvile.

Der brændte kun et svagt Blus ovenover Sengens Hovedgærde. Paa en Stol ved Fodenden sad Bjerreby med sørgmodigt sænket Hoved. Bagved ham stod Zaun, der var bleven siddende i Venteværelset hele Natten og nu havde faaet Lov til at komme ind. I sin jødiske Sky for det ubedækkede Hoved holdt han Hatten halvt op for sit forvaagede og forgrædte Ansigt.

Frk. Evaldsen sad med lukkede Øjne og holdt Hænderne i Skødet som et Gravbillede af Sorgen. Indtil det sidste havde hun haabet paa, at hendes Ven skulde føle Trang til at række hende Haanden i et ensomt Øjeblik og mindes deres Lykkes Tid. Men det var bestandig til Bjerreby, han talte, og det var til hans Omsorg, han overgav, hvad hans Hjerte endnu gerrigt hang ved, sit Ry, sit Navns Udødelighed. Han havde tidlig ofret deres Kærlighed paa sin Molochs Alter. Indtil Livets sidste Øjeblikke glemte han hende nu for sine Fjender. Men hun